

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/365/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313234012
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313234012.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jozefa Mačēja a sudkýň JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47233516, proti žalovanej: F. R., rod. S., nar. XX. K. XXXX, bytom R. XXX, o 1.858,10 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 24. júla 2014 č. k. 17C/94/2014-35, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa I/ uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 435,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 5. apríla 2014 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II/ vo zvyšnej časti návrh zamietol a III/ žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/, g/ a k/, § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 2, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 458 ods. 1 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že medzi účastníkmi bola uzavretá 28. októbra 2010 zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej schválila žalovanému úver v sume 1.020 eur, ktorý však bol žalovanému poskytnutý vo výške 873,03 eur a žalovaný ho mal splatiť v mesačných splátkach vo výške 54,65 eur. Žalovaná vrátila žalobkyni 437,20 eur. Z listinných dôkazov vyplýva, že predmetom návrhu je úver a nie revolvingový úver, pretože zmluva rieši len poskytnutie úveru a podmienky jeho splácania (aj keď nie úplne, pretože v nej absentujú zákonné náležitosti), nerieši však poskytnutie revolvingu, ani jeho výšku, ani podmienky splácania. Predložené oznámenie veriteľa a kartu klienta je nutné, v spojení so zmluvou o úvere, považovať za zmätočné a tieto právne úkony vo vzájomných súvislostiach činia zmluvu neurčitou, zmätočnou a v dôsledku toho absolútne neplatnou. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah, pretože žalobkyňa plnila v rámci svojej podnikateľskej činnosti, žalovaná vystupuje ako fyzická osoba nepodnikateľ. Z karty klienta vyplýva, že žalovaná splatila žalobkyni celkovo sumu vo výške 437,20 eur, pričom žalobkyňa v úvodných tabuľkách karty klienta uvádza niekoľko údajov o poskytnutí úveru a revolvingu, ktoré činia vyplatenie úveru a revolvingu veľmi neprehľadným, nezrozumiteľným, neurčitým a to aj pre osoby vysokoškolsky vzdelané, prípadne pôsobiace v tejto sfére, nie to ešte pre spotrebiteľa odkázaného na veriteľa (ktorý navyše zneužíva tieseň spotrebiteľa), čo je v príkrom rozpore s ochranou práv spotrebiteľa a so

zákoným postupom veriteľa. V uvedených tabuľkách sa uvádzajú údaje: Poskytnutá čiastka: 1.020 eur, poskytnuté celkom 1.020 eur, dátum vyplatenia: 28. 10. 2010, vyplatené čiastka 873,08 eura, vyplatené vrátane revolvingov: 873,08 eur, splatené: 437,20 eur, poplatok právnikovi (?!): 213,52 eur, poplatok rozhodcu (?!): 111 eur, údaje o revolvingu nie sú vyplnené, z čoho vyplýva, že revolvingový úver nebol schválený a/alebo/ani vyplatený. Zo žaloby a listinného dôkazu vyplýva, že v dôsledku omeškania so splátkou č. 12, 13 a 14 vyzvala žalobkyňa žalovanú listom zo dňa 1. februára 2012 na zaplatenie dlžných splátok vo výške 163,95 eur s tým, že ak uplynie 15 dní od doručenia oznámenia navrhovateľa, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti a tým odporkyňa stráca výhodu splátok a celý dlh je povinná splatiť naraz. Žalobkyňa nepreukázala, že toto oznámenie žalovaná prevzala, teda že jej bolo doručené. Prvostupňový súd konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti a zároveň je neplatná z dôvodu, že obchádza zákon (§ 39 O.z.) a je neurčitá (§ 37 ods. 1 O.z.). V zmluve je uvedené, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 663,88 eur, čo v kontexte s kartou klienta bolo zistené, že nie je pravda. Žalobkyňa koncipuje zmluvy tak, aby spotrebiteľ mal predstavu o vyššie poskytnutom úvere, ako v skutočnosti sú mu vyplatené peňažné prostriedky. Žalovanej bol vyplatený úver vo výške 873,08 eur a nie 1.020 eur (čo tvorí rozdiel medzi týmito sumami, nie je súdu zrejmé, potom sa pravdepodobne jedná o poplatky v zmluve neuvedené). Všetky podstatné údaje, ktoré by mali byť obsiahnuté priamo v zmluve o úvere, sú obsiahnuté len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré oznámenie však nie je súčasťou zmluvy, navyše tieto údaje musia byť priamo zakotvené v zmluve a nie v jej prílohách. Či návrh samotný, zmluva, ale oznámenie veriteľa a karta klienta, každá z uvedených listín je dokladom o iných sumách úveru, čo je pre spotrebiteľa značne mátauce, neprehľadné a neurčité a pre súd dôkazom o pochybných praktikách navrhovateľa. Spotrebiteľské zmluvy musia byť zo zákona pre spotrebiteľa jasné, určité, zrozumiteľné, a to tak, aby spotrebiteľ (pri akomkoľvek vzdelaní) pri ich študovaní mal jasné svoje povinnosti voči veriteľovi, čo však nie je daný prípad. Keďže zo žaloby a listinných dôkazov vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 873,08 eur, tento vzťah sa riadi ustanoveniami zák. č. 129/2010 Z.z. účinného k 28. októbru 2010. Jedná sa o spotrebiteľský úver, preto je potrebné pri posudzovaní vzájomných práv a povinností použiť ustanovenia O.z.. Nie je možné ho posúdiť ako absolútny obchod podľa ustanovení Obch.z., nakoľko takýto výklad by bol v príkrom rozpore so záujmami spotrebiteľa a v jeho neprospech a porušením § 54 ods. 2 O.z.. K uvedenému smeruje aj doterajšia súdna prax, ako aj zmena O.z., ktorá síce bola pôvodne účinná od 12. júna 2014 (ďalšou novelou č. 151/2014 Z.z. bola účinnosť odložená na 1. apríla 2015), avšak je len potvrdením zámeru zákonodarcu pri ochrane práv spotrebiteľa. Navyše zák. č. 129/2010 Z.z. vo svojom ustanovení §-u 1 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, nie úveru podľa § 497 a nasl. Obch.z.. Vzhľadom na § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch je potrebné zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov, pretože v nej absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písmeno f, g, k. cit. zák.. Navyše z praxe súdu je známe (napr. aj sp. zn. 17C/31/2014), že žalovaná pri podpise návrhu zmluvy vyplnila len časť 5. Zmluvy, navrhovateľ potom rozhodol o poskytnutí úveru v inej výške, ako žiadala, vyplnil časť 6. Zmluvy, pričom však žalovanej už nezaslal novú zmluvu na podpis. Zmluva tak nebola vyhotovená písomne, ako to má na mysli § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná by tak mala povinnosť vrátiť žalobkyňi len istinu - výšku úveru, ktorá jej bola reálne vyplatená - t. j. 873,08 eur a to titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvého stupňa však považuje zmluvu za absolútne neplatnú, pretože svojím obsahom odporuje zákonu (§ 39 O.z.), ako je uvedené vyššie, z karty klienta vyplývajú iné údaje o vyplatenom, poskytnutom spotrebiteľskom úvere, ako zo samotnej zmluvy a rovnako tak aj z oznámenia veriteľa, medzi schváleným, poskytnutým a vyplateným úverom je podstatný rozdiel, čo je akýsi poplatok, ktorý si žalobkyňa strhla hneď pri vyplatení úveru, ktorý však nie je zmluvne podchytený a nemôže tak požívať právnu ochranu, spotrebiteľa nemožno klamať či zavádzať. Rozdielnosť uvádzaných údajov o výške poskytnutého úveru činí zmluvu neurčitou, žiadnym výkladom nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru, v akej výške bol úver reálne poskytnutý, schválený (§ 37 ods. 1 O.z.). V dôsledku toho je žalovaná povinná vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia sumu 873,08 eur, pričom vrátila žalobkyňi iba 437,20 eur, preto je povinná doplatiť už len zvyšok, t. j. rozdiel týchto súm a to sumu 435,88 eur. Vzhľadom k absolútnej neplatnosti, nie je možné priznať zaplatenie zmluvnej pokuty, ako požadovala žalobkyňa. Z vlastnej činnosti je súdu prvého stupňa známe, ako aj z rozhodnutí iných súdov (porovnaj napr. rozsudok KS v Prešove vo veci sp. zn. 3Co 67/2008 a najmä stránka MS SR v časti: Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách), že úverovanie „nebankoviek“ je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Súvisí to s výrazným nárastom dlhu o sankcie, ktoré predstavujú per annum desiatky percent. Pokiaľ ide o určitú

mieru ľahkomyseľnosti spotrebiteľov pri uzatváraní zmluvy, súd považuje aj ľahkomyseľnosť dlžníka za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ žalobkyňa ako veriteľ využila takúto ľahkomyseľnosť, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní si bonity klientov, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Podľa rakúskej právnej úpravy je neplatný právny úkon, ak niekto využije ľahkomyseľnosť, stav núdze, slabomyseľnosť, neskúsenosť, alebo rozrušenie mysle niekoho iného takým spôsobom, že sebe alebo tretej osobe za poskytnutie plnenia nechá sľúbiť alebo poskytnúť protiplnenie, ktorého majetková hodnota je vo vzťahu k plneniu v nápadnom nepomere (§ 879 ABGB ods. 2 č. 4). Súd nemôže poskytnúť ochranu neprimeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100% a viac vyššiu oproti bankám aj napriek nedostatočnej schopnosti spotrebiteľa zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Spotrebiteľ sa tak pre omeškanie so splátkami môže dostať do nezvládnuteľného kruhu úverov. Súd z vlastnej činnosti má potvrdené, že spotrebiteľia berú ďalšie úvery, aby splatili predchádzajúce úvery. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa podala návrh čiastočne nedôvodne. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu, počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a navrhovateľ to vyvolal neprimeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených navrhovateľom, ktoré až na výšku úveru žalovaná nemohla nijako ovplyvniť (štandardná typová zmluva). Na začiatku všetkého je nedostatok odbornej starostlivosti obchodného zástupcu veriteľa pri nevyhodnotení núdze a čiastočnej ľahkomyseľnosti spotrebiteľa. V súvislosti s nedostatkom odbornej starostlivosti pri posudzovaní bonity spotrebiteľa súd komparatívne poukazuje na švajčiarsku úpravu, podľa ktorej nesmie úroková sadzba pri úvere prekročiť spravidla 15%, pričom stanovenie úrokovej sadzby sa orientuje na najvyššie prípustné úrokové sadzby stanovené národnou bankou. Zmluvy, ktoré túto úrokovú sadzbu nerešpektujú, sú neplatné. Zákon ukladá poskytovateľovi povinnosť overovať bonitu spotrebiteľa a pre prípad, že tak neurobí, nariaďuje sankcie. Keď poskytovateľ hrubo poruší túto preverovaciu povinnosť, môže napríklad stratiť celú poskytnutú sumu vrátane úrokov aj poplatkov (Spolkový zákon o spotrebných úveroch, čl. 14). Za rozporné s dobrými mravmi je potrebné považovať, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu aj 100% a viac priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť (je všeobecne známy jav, že banky odmietajú poskytovať spotrebiteľom úvery práve z dôvodu ich nedostatočného príjmu, kedy by mali značné problémy splácať úver/pôžičku, resp. ich splácanie je takmer nemožné, pričom nebankové subjekty takéto úvery poskytujú tak bežne, že je to porovnateľné so 100% istotou). Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Pri riadnom splácaní úveru by žalovaná zaplatila žalobkyni pri 42 splátkach po 54,65 eur, spolu 2.295,30 eur, pričom jej bol vyplatený úver 873,08 eur. Takéto úverovanie, vzhľadom na všetko vyššie uvedené, nemôže pred súdom požívať právnu ochranu. S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24. októbra 2013 k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 740). Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonómie upustil, ak je zřejmé, že nezoznámenie účastníka konania, napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi. Súd prvého stupňa vyhovel žalobe v časti zaplataenia 435,88 eur a príslušenstva z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom príslušenstvo priznal až po doručení návrhu žalovanej z nasledovných dôvodov, pretože žalobkyňa nepreukázala, že oznámenie o zosplatnení bolo žalovanej doručované a doručené, preto úroky z omeškania súd priznal až od 5. apríla 2014, pretože jej bola žaloba doručená dňa 3. apríla 2014, ktorý je možné pokladať za oznámenie o okamžitom splatení poskytnutej sumy (§ 563 O.z.). K prvému dňu omeškania, bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná vo výške 0,25 % p.a., preto úrok z omeškania predstavuje výšku 5,25% ročne. O náhrade trov

konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalovanej ako plne úspešnej účastníčke vzniklo právo na náhradu trov konania, avšak ich náhradu si pred súdom neuplatnila, preto jej nebola priznaná.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a to v jeho zamietajúcej časti veci samej a v časti o trovách konania so zrejším návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v zamietnutej časti a zaviazaním žalovanej na zaplatenie zvyšných nárokov prevyšujúcich tie, ktoré už boli súdom prvého stupňa priznané a uloženie jej povinnosti zaplatiť náhradu trov konania žalobkyne, alternatívne navrhla zrušenie rozsudku v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala nesprávne a neúplné skutkové a právne závery, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal a na základe ktorých rozhodol, ako aj záver súdu o neplatnosti zmluvy z dôvodu obchádzania zákona, neurčitosti a absencie zákonných náležitostí. Poukázala na to, že výška odplaty za požičanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere - 28. októbra 2010 bola upravená osobitným ustanovením (§ 53 ods. 6 O.z.). Ustanovenie § 39 O.z. má v otázke výšky odplaty povahu *lex generalis*, kým jeho ustanovenie § 53 ods. 6 a ust. zák. č. 258/2001 Z.z. majú právnu povahu *lex specialis*. Aplikácia právneho inštitútu „dobré mravy“ neprichádza do úvahy, keďže ust. § 3 ods. 10 a 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch má povahu *lex specialis* k ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru je uvedený v oznámení veriteľa, kde sa uvádza dátum splatnosti poslednej splátky. Uviedla, že zákonná úprava nevyžaduje, aby jednotlivé zákonom predpísané náležitosti boli aj presne označené (v tomto prípade konečná splatnosť úveru), ale vyžaduje, aby daný údaj bol v zmluve uvedený z materiálneho hľadiska. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok.

Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b) O.s.p. vec v medziach odvolania (teda len 1. v napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby a 2. v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na hoc aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti je vecne správny.

Žalobkyňa sa žalobou domáhala (pozn.: uznesením č. k. 17C/94/2014-29 súd prvého stupňa pripustil zmenu návrhu spočívajúcu v kapitalizácii zmluvnej pokuty sumou 841,71 eur) zaplatenia istiny 1.858,10 eur, zmluvnej pokuty vo výške 841,71 eur a úroku z omeškania vo výške 9% p.a. zo sumy 54,65 eur od 20.11.2011 do zaplatenia, zo sumy 54,65 eur od 20.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 54,65 eur od 20.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 54,65 eur od 20.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 1.639,50 eur od 24.2.2012 do zaplatenia.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a keďže v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu žalobkyne, pretože ako vyplynulo z konania na súde prvého stupňa, táto sa nemôže domáhať ničoho iného než tzv. istiny, preto bol správny záver súdu prvého stupňa, že žalovaná už v čase rozhodnutia sa žalobkyne pre podanie žaloby v tejto veci zaplatila z poskytnutého t. j. sumy 873,08 eur sumu 437,20 eur, preto rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyne titulom bezdôvodného obohatenia 435,88 eur bolo vecne správne.

Súd prvého stupňa rozhodol správne, ak žalobu nad priznanú istinu a tej prislúchajúce príslušenstvo zamietol a odvolací súd tak nemal inú možnosť, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako celok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdiť.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom plný úspech zaznamenala žalovaná, keď žalobkyňa s odvolaním a takto ani so žalobou neuspela ani len čiastočne. Bola to preto ona, komu vzniklo i

právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., prvého z nich vymedzujúceho pravidlo podporného použitia ustanovení o trovách konania na súde prvého stupňa aj na odvolacie konanie a druhého naopak zásadu zodpovednosti za výsledok tzv. sporového konania, podľa ktorej plne úspešný účastník má právo na náhradu v konaní mu vzniknutých a na uplatňovanie či obranu práva účelne vynaložených trov). Odvolací súd jej náhradu nepriznal a to prakticky z tých istých dôvodov, z akých sa tak stalo na prvom stupni, teda pre nepodanie príslušného návrhu (§ 151 ods. 1 O.s.p.) i pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, majúcich tejto účastníčke vzniknúť.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.